

PREU.

5 CENT.

• • • • Fa una entremaliadura cada setmana • • • •

ANY 1er • BARCELONA, 29 OCTUBRE 1904 • NÚM. 44

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Rambla de las Flors, 11

BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Catalunya, un any. . . . 3 ptas.

Idem, un semestre. . . 2 id.

Extranger, un any. . . . 5 id.

No us podcu queixar de mí,
lo qu'he sigut, só y seré,

si'l viure de re us valgué
bon repós vos dono aquí.

Ja hem entrat en aquell temps de l'any en que tots tenim, en més o en menys, quelcom que recordar dels qu'hem perdut. Per aixó, jo que n'he vistas morir tantas de personas, al ésser a la diada dels Morts, dedico un recort a n'els que foren y que ja no veurém més. ¡Qui sab si son vius tots los que m'han vist enguany córrer per aquets mons de Deu ab mon periódich! ¡Qui ho sab!

Potser sí, que si ho esbriessim bé, ne trovaríam a mancar algún dels de la colla; y així ab lo dubte: *val més pecar per carta de més que de menys*, y en tal cas, dir als que'n han deixat, que'ls desitjo sia certa l'eterna estada en lo cel, y als que han quedat y que per ells plorin, sían aconhortats en retrovarlos en aquella vida perdurable.

Mes com no tot han d'ésser plors y tristesas, donchs, *lo que no se'n va ab llàgrimas se'n va ab sospirs*, bó es també que parlém de la Castanyada, que tant bona ocasió dona a las familias de passar

una vetlla agradable tot pelant aquesta fruyta tardanenca ab lo complement d'els panelllets, qu'els pastissers saben conjuminar de manera que, sent tots iguals semblan diferents, per lo que crech prudent fervos memoria, que aixís com *no tot es bó lo que l'olla cou*, també no tot lo qu'es agradós a la boca devegadas es profitós. pe'l pahidor, y per tant, no vos deixeu temptar del pecat de la gola, perque sempre porta mals resultats; y aixís, si aquesta diada nos fa escapar alguna llàgrima en recort dels morts, al menys procurém no'ns fassi escapar sospirs als que som vius, perque un enfit sempre porta mals resultats, y hem de recordar aquell consell antich que diu:

Si vols guardá la templansa mantent justa la balansa; cuydantque lo qu'has menjat no surti per ahont ha entrat.

Y si a n'aixó hi afegiu aquell altre:

De menjar poch,
parlar poch
y llevarse dematí
may ningú
se n'ha hagut
de penedir,

vos trovaréu sans y tranquils com lo vostre amich

EN PATUFET

Per Tots-Sants

(Traducció de Theodor Aubanell)

Tot se passa, tot gemega,
l'alba entrega
son fullam al brau mastral;
com un tendre joch s'agita
remors gita
quan ve'l buf del temporal.

Dins dels camps ja no hi ha espigas,
las fornigas
tampoch surten de son niu;
y ls cargols los ulls abaixan
y s'encenxan
dins de son closcam joliu.

Ja no's senten las cigalas,
ja llurs alas
y sos cants ha mort lo fret;
dins del mas lo noy ne p'ora,
ja n'es fora
del trist bosch tot aucellet.

Mes un vl de cogulladas
espantadas,
salta y piula entre la neu;
lo gos lladra, y lo qui cassa
per llà hont passa
la mort deixa arrera seu.

Dins del bosch que destruheixen,
relluheixen
las destrals dels llenyaters;
l'aura aixeca la fumada,
la flamada
dels fornells dels carboners.

Ja no va pas la ramada
a la prada
hont l'herbey menja ab dalit;
lo pastor lo clos de canya,
tanca ab manya,
hont lo be hi passa la nit.

Los homs s'eran, ribotejan
y traguejan;
a la vora d'un paller
hi ha una colla de ninetas
ben maquetes
que forchs d'alls fan a plaher.

Tras del bosch ja sens ombratge

ni fullatge
lo bell sol s'hi va ponent;
ca las vinyas veremadas
y podadas
n'es feixat lo prim sarment.

Dintre'l bosch la pobressalla,
repusalla
va cercant per ferne foch,
y, descalsa, a las masias
tots los dias
ne demana pa o ajoch.

A eixa pobra orfaneta
tan maqueta,
un bocí qui l'hi darà?
A sa ma tant tremolosa,
vergonyosa,
deixau caure un tros de pa.

Ben de lluny lo mal temps puja,
iquina pluja!
trana y plou y creix lo Rhon;
y la mort que tan trevallia
ve ab sa dalla
per segar mes gent del món!

† FRANCESC PELAY BRIZ

Día dels morts

Los aparadors del carrer
de Fernando s'han tornat a
embellir ab bronzes y *faiences*:
ab *centros*, canalobres y
gerros *recocó*, y ab las capritxosas
galindaynas de bisuteria que la moda francesa
envia a Espanya.

També las floristas han
tornat a guarnir los escapara-
tes ab eixas flors de matis-
sos sobreposats, d'artificiosa
primavera, sense aromas ni
tendresa, que la pols y'l res-
sol se beuhen las sevas colo-

raynas de tintoreria y que, fora dels aparadors, ostentan sa hermosura entre las gassas d'un trajo de ball, s'enfilan luego al tocat d'alguna figuranta y van després a malmetres, engalanant a las criadas en los idilichs saraus del carrer de la Canuda ó del Oriental.

* * *

Las coronas de semprevivas han sigut arreconadas fins a un altre any. Aquellas monumentals combinacions de vidrets negres y de sarrells de vitrimis ab sas lla-grimosas inscripcions, esperarán fins un altre Novembre a una *Tia* ó un *dulce Esposo* que la reclamin de la sepultura, y que'l nebot sense consol ó la solitaria viuda las treguin per quatre o sis duros de casa la florista y las hi fassi publicar lo seu dolor desde la tapia d'un ninxo, ó las gradas d'un *panteón* y s'enternescan los curiosos, tant al menos, com l'artista que las va construhir.

Hi ha tristesas d'aquestas, vull dir, hi ha coronas que duran anys expressant lo mateix eterniment.

Emblemas dolorosos fets ab rosas pàlidas y euras de porcellana—que's poden rentar,—tornan a casa dels afli-

Aquests tres foren en vida uns grans *Tenorio-chauffers* que van a veure las victimas qu'ab l'automóvil van fer.

gits y allí en un recó de calaix o dintre d'una capsa de cartró, passant tot un any tranquilssens manifestar a ningú la pena que duhen a sobre—ni tant sols als morts,—que ja avans d'anarsen sabian que no més quedava una diada vagativa pera que'l dolor anés á posárlos hi luctuosa corona a la paret del sepulcre.

Altres quedan allí, sobre'l marbre fret, y'l sol y la sere-

na's menjan lo daurat de las lletras, o la humitat las desenganxa totas y s'están penjadadas d'un clau sens expressar res. Los vents destrian las cintas y'l llas; se trencan los vidrets, cauhen les rosas, a copia de somórelas ab fregadís, y a poch a poch deixa d'aquellas espléndidas combinacions d'assabatxe un armassón de fil-ferro que pareix la calavera del dolor comprat á ca'l quinquillaire.

* * *

Benehida sia la industria que fins per las tristesas més íntimas acut ab la seva activitat a ajudar lo dolor que no sabria cóm manifestarse, y'l comparteix (a preu fet) ab pinturetas y flochs enlletrats, que concisament expressan l'amor, las llágrimas ploradas, y'l parentiu del que reposa en la tomba.

Se té de confessar que la aflicció y la anyoransa pe'ls que foren, cada any va en augment; aixó causa un avens de las costúms digne de lloa, y una bondat que las anteriors generacions no tenían tant aficionada. Se sent més ys'anyora ab més constancia. ¡Ay, sí! los que portém la feixuga carga de la vida podém donarne testimoni cada any per la diada dels morts.

Allí, al cementiri hi va una generació de visita, ab trajos lluhits y luxosos, sino tristos y severs; y va allí ab piadós objecte; que fora pensament ruhí y sobrer de malicia suposar que va a la estada dels morts pera vaguejar y distreurers, com podria ferho a la Rambla o al Park.

* * *

Per lo demés, los aparadors de las quincallerias y floristas, se té de confessar que fan altre goig. A aquest carrer de Fernando feya pena de passarhi: tant de dol, tanta tristesa manifesta; per tot angoixas sortint ab combinacions de fullas, de pensaments de satí y de cintas onduladas, casi bé tant llargas com es llarch lo dolor.

Lo passeig del Cementiri ja deu haver recuperat son aspecte comú; 'l luxu, la moda y las consideracions als difunts l'haurán deixat tranquil, deserty trist com avans.

Allí dins, en lo propi Cementiri, hi deu haver la soletat de sempre: algún passejant que resa o plora o s'alegra, — ab eixas alegrías llastimosas que té'l dolor, — respirant lo mateix ayre salitrós que humiteja la tomba dels qu'estimá y l'estimaren.

* * *

No hi trobaréu, los qui'l desitj d'amorosirvos ab los morts vos porta de tant en tant al Cementiri, no hi trobaréu uns vellets venerables que, sentats devant d'un ninxo, passavan llargas estadas contemplant l'herbeta que creixia en una llenca molt migrada de terreno al peu de la ossera:

La lápida també l'han cambiada; ara s'hi llegeix:

D. O. M.

RESTOS DE LA FAMILIA...

Jo ho sé: Pare, Mare y Fill. Tots tres están junts. ¡Oh, quina felicitat! ¡Y quina resurrecció més venturosa'ls espera! ¡Al fi tornarán a reunirse!

EMILI VILANOVA

Follia

Diu que la gent de Galicia es qui sent mes anyoransa, que hi ha gallegos que's moren d'anyorar la mare Patria. Bons gallegos de Galicia, la anyoransa 'ns fa germans, ¡d'anyorar a Catalunya be n'han mort de catalans!

J. RIERA Y BORTAN

Epitafi

a la sepultura d'un escolà del autor, enterrat sota la pica de l'aygua beneyta.

Assi jau un escolà del temple de Vallfogona, que dol y llástima dona als bronzes que repicà: en los breus anys que logrà tan bon designe prengué, que de dotze que n visqué, sis a la Iglesia 'n servi; y a mellor vida partí, lo qui la partí tan be. De sos ossos lo descans baix d'aquesta pica's funda que li torna quan inunda l'aygua que hi posà ab sas mans; inferescan los humans pits, de aquesta pedra dura, (si ab sa nimfa santa y pura tals oficis regoneix) los sufragis que mereix d'ella aquesta sepultura.

RYN: Dr. FRANCESC VICENS GARCIA
Rector de Vallfogona

Tinch un Rorer y un xiprer de la finestra a la vora.
—Canta! —em diu sempre'l lloer.
Lo xiprer sempre'm diu: —Plora!

J. ASSENCI D'ALCANTARA

—Si haguesses de tornà a neixer.
y t'ho dessin a triar;
quina mare?... —La mateixa.
—Y quin lloch? —Allà hont he nat.

JAUME COLLELL, Pbro.

Jo no sé que hi ha en las campanas que fent sempre'l mateix só, devegadas fan tristesa y altrás voltas donan goig.

E. VIDAL Y VALENCIANO

Es l'aureneta d'hivern
la castanyera arraulida,
que mentres dura lo fret,
ella s'hi guanya la vida.

Pels morts

Al cementiri del vilatge
que'n fa de temps que no hi he estat!
L'última volta que vaig serhi
era una verlla de Tots-Sants.

L'ermità, 'l Pau, que fa anys que colga,
resava al vell Christ de la Sanch:
tothom a chor li responia
vetllant la porta del fossar.

Finà'l Rosari y'ls *Paye-nostres*;
los l'uns s'anaren apagant...
no mes la llantia de las Animas
tota la nit hi va cremar.

Y après sortirem de l'ermita
y'ns en tornarem cap al mas,
al tòch de morts de la campana,
a l'ombra freda de las valls.

F. BAYTERNA

—Tu qu'ab tot tens tanta manya, afanalhi una castanya.

2 —Déumen cinch céntims, mestres.

—Cinch²...

—Sí, dona, aneu depreu.

Com cad'any

¡Com petava la llenya!

¡Quin fret feya a defora!

Era un dia rúfol, d'aquells que, com en totas las cosas primerencas, sorprenen y preparan pera'ls molts d'altres que'n seguirán potser pitjors encara. En tot lo dia las gotas de la pluja havían estat trucant als vidres de la finestra, pera aixoplugarshi tal vegada.

¡Quin bó que donava la taula de ca'l Tomás, al vespre de Tots Sants! No n'hi faltava de maynada; totas las brancas de la familia s'acoplavan al vol d'aquella taula llarga y ben provehida ab vi del ranci, pá que Deus n'hi dó y aquell caliu de familia...

Tots los anys passava lo mateix, un formiguer de caparronets avispats, xerrotejavan com pardals a punt de saltar del niu.

asi natural

—Vaja té... Tres... quatre... y cinch.
—Aa buenas! ¡Ja las tinch!

4 —Pillo! Lladre!... vina aqui,
que te las vull fer pah!

Cad'any n'hi havia un més.
L'avi, lo bon Tomás, ve-
llet de vuytanta set anys,
cóm hi gosava ab tant her-
mosa festa!

Tots volían ser los pri-
mers en tastar las castanyas,
tots tenían prou dalit en
traure l'esclofolla, frisant
y picant de peus quan algu-
na rebecca de pell agafada
no volía obehir a sos ditets,
que s'anavan enmascarant a
mida que de dins lo sach tots
volían trovar la més grossa,

que l'havían d'entregar al
avi.

Y tots volían haverne tro-
vat una de grossa y corrian
a oferirla al pobre vellet,
que havia promés, en recom-
pensa, besar al afortunat....
mes ho eran totes de gros-
sas! y no tenía més remey
que fer un afalach a tots,
que ab las mans enlayre li
deyan:—Jo la porto la més
grossa!—jo la porto la més
grossa!—y s'empenyían xis-
clant y allargassantse de

puntetas fins que l'avi las recullia totes, y passant sos aprimats dits per entre'ls fins cabells d'aquella remada, los amansia acaronent-los, y pujantsels als genolls se'ls refregava per la cara ¡pobre avi! com volent empeltar las flors de la primavera ab lo fret de la tardor; la vida y la mort, com si diguessim...

Y tots se'n despedían fins a un altre any, pera tornar a triar la castanya més grossa y tornarla a oferir a l'avi, que cad'any tenia menos foras pera pujarlos en sos genolls...

MILHOMES.

La castanyada

¡Au! noy gran, barra la porta,
no deixen fugi'ls tihons;
esgrifoya aqueixa llenya,
noya, aboca'ls espigots;
¡Ay! demà, quina glassada!...
ja hem sembrat, que vinga'l fret.
¡Au, noys, au! la castanyada,
qu'es la festa del hivern.

D'ayre, d'ayre, aixis, mestressa,
¡que son grossas aquest any!
hi ha hagut bona cullita
y es diada de Tots-Sanis.
Estiguen quiets, maynada,
deixen escalfa'l padri.
¡Au, noys, au! la castanyada,
qu'es la festa dels enfts.

Ets l'aliga, tu, mestressa,
per torra', aixó va de bo;
¡quina fumella qu'aixecan!
¿no us retorna aqueixa olor?
Noya, bruchs; la flamarada

ha d'arribar fins al cel.
¡Au, noys, au! la castanyada,
qu'es la festa del hivern.

Ja petan, saltan y cruixen
com que fossin mals esprits;
¡au, au! giralas, remencias
y abócalas tot seguit.
No tenim coca ensucrada,
mes tenim bon pa de mill.
¡Au, noys, au! la castanyada,
qu'es la festa dels enfts.

D'aixó si que'n dich castanyas.
Mestressa, per lo senyal;
maynada no us adormissen;
mestressa... ben repicats,
Acabats tots tres rosaris
lo vi bo surt del seller,
y'l patró fa a la mestressa:
—Bon pa y bon vi... bon hivern!

MARTÍ GENÍS

L'avi

Al raig escàs que'l sol d'hivern envia,
segut fora'l portal de la masia,
va un vell barbotejant:
—Que hi faig al món, si ja per res ser-
[veixo...]
Per donà un pas, Deu sub lo que patei-
[xo...]

Després... casat el gran...—

De cop, son fill, tocant lo per darrera,
—Pare!— li diu ab cara riallera.
—Un noy!... Tot ha anat be!—
Y'l vell anantse alsant, ab veu conmosa:
—Encara puch ser bo p' alguna cosa...
Aném... Jo'l bressaré.

E. GUANYABENS

Aquí hi venim perquè si:
mentres hi som caminém
tan cegos, que no veyem
la Mort al cap del camí.
—Per què'm vols? no vull veni.—
Y a sos peus fugint cridém:
—¡Llansa la dalla!— cayém
y la Mort diu: —Perque si.

NARCÍS OLLER

La mort d'una mare

Era estesa sobre'l llit
y semblava que dormia,
encara en galdas y front
té lliris y clavellinas.
Com lo doctor no ha parlat,
¿qui sab si encara es en vida!
Ja li diu lo seu marit:
—Muller, obre'lulls y miram,—
y de sas galdas las flors
poch a poquet se marcian.
Ja sa mare li ha parlat:
—Com no'm contestas, ma fi,
y de sas galdas las flors [lla?—
poch a poquet se marcian.
Ja li diu lo seu filllet:
—Bèsam, mare de ma vida!—
y de sas galdas las flors
ja totas eran marcidas.
No cal que vinga'l doctor,
ja es ben cert que morta sia!
que son filllet n'ha cridat
[Mare de la meua vida!
y ¿quina mare al seu fill
[bon Deu! no li respondria!

ANGEL GUIMERÀ

La perla

Lo dolor es un mar y la alegria
una perleta d'ell,
jo vaig baixarhi y al pujar tenia
presoner en mas mans lo rich joyell.

Pero prompte, ben prompte va trencarse
en mos mateixos dits encara pres;
caygué, va sepultarse
en lo fons del abim, per sempre mes.

ALEXANDRE PETOFI
(poeta húngar)

Lo dia dels morts

Pel camí del cementiri
si n'hi ha ¡Deu meu!... de gent,
uns que hi van; altres que'n venen.
¿Mes, se sab qui son aquells?

—Visca, fill, la gran diada
de Tots-Sants!

—Déixim està
no estich per discorsejá,
primer tem la castanyada.

Dos senyors que dol ne portan
v portan glassa al barret,
dos senyors que van depressa.
¿No se sab qui poden ser?

Un d'ells porta una corona
embolicada ab paper,
l'altre no'n dú ni tal aca.
¿No se sab qui poden ser?

De coronas molts ne duhen,
mes tant grossa cap se'n veu,
y van depressa!... ¡depressa!...
¿no se sab qui poden ser?

Ja arriban al cementiri
y s'obren pas empenyent,
al tambor major saludan.
¿No se sab qui poden ser?

Arriban frente dos ninxos.
—Descansau en pau, muller.—
Ja'ls hem atrapat, son viudos.
Ja sabem qui poden ser.

Mes ¿per qué en lloch de quedar-se
se'n van depressa y ribent?
¿com no deixan la corona!
¿Saben aixó que pot ser?

En sortint del cementiri
se'n van detrás la paret
y s'assentan luego a terra.
¿Sabeu això qué pot ser?

¡Qué fan ara ab la corona!
per qué la fan a trossets!
Es que no era cap corona...
Es que's menjan un tortell.

† FREDERICH SOLER (Pitarrà)

* * *

No't sàpiga greu
lo ser petiteta;
també ho son las flors
y ho son las estrellas
y ho es aquell deu
que l'amor governa.

D'un res de llevar
se'n forma una arbreda;
d'un sol espurnich
se'n fa una foguera;
d'un trist gra d'encens
se n'omple una esglesia...

No't sàpiga greu
lo ser petiteta.

FRANCESC MATHEU

COLABORACIÓ INFANTIL

Nit de morts

Que fosca n'es la vesprada,
l'ayre fret fereix l'espai;
la gent trista y endolada
dona ab son aspecte, esglay.
Sols se sent lladruchs de gossos,
campanas tocant a morts;
lo vent fa cruixir los ossos,
entre paraulas y plors.
Las fullas mouhen los arbres
quan lo vent las fa estremir,

Tot lo de la guardiola
pe'l seu fill ho va gastà;
l'únich qu'ara l'aconsola
es que si allarga la mà,
pe'l ser que tant n'hi pidola
pot trova un bossi de pá.

desprenentse sobre'ls marbres
que dels morts semblan sospir.
Lo frestech cant que ressona
en l'abandonat fossar,
m'apar que un ànima'l dona,
una oració al implorar.
Regna en tot lo cementir
un silenci misteriós;
la eterna pau del dormir
brinda als cansats son repós.
Aquí tot lo del mon fina,
la enveja, 'l crim y l'orgull,
tot en aqueix lloch termina:
¡de la vida es l'últim full!

JOSEPH VILARNAU

Lo vell captayre

Baixa per la carretera
un pobre vellet mitg mort de fret,
y a la espatlla hi porta una cuixinera
que hi deu guardar algun rossegonet.
Quan aquell vell era com nosaltres
no deuria volguer estudiar,
y quan va ser un home
no va pas sapiguer de trevallar.
Y ara té d'anar captant d'un poble al al-
[tre.]

Amiguets estudiem tots ara forsa,
que com ell no tinguem d'anà a captar.

POMPEYO VIDAL (10 anys)

L'aucellet

—¿Per qué trist sospiras
aucellet aymat,
y als boscos no alegras
ab tos dolços cants?
—Estich presoner
en aquesta gavia;
tan sols puch saltar
d'una canya a l'altra.

JOAN BALDERRIS (12 anys)

—Dónam un cigarro, Peret.
—Ja se't coneix qu'ets quinto; en
aquest barri no hi ha estanchs.
—Millor, aixís no'm matarán al-
tra vegada.

Ignoscencia

—¿Per qué, volguda mareta,
no m'estiman los amichs?...
—Perque ta mare es pobreta,
es molt pobre!... y ells son richs...
—Si fos rich, mareta mia,
vindrian ab mi's companys?...
jo tant qu'e'ls estimaria
y ells me donan desenganyis!...
Si vaig al Col·legi, mare,
los noyets fugen de mi,
y fugen perque mon pare
me deixa pobre al mori.
—No'ls aymis, filllet del cor,
creume fill, deixa'ls companys,
tu'ls hi daries amor
y ells, filllet, sols desenganyis.
—Si fos rich, mareta mia,
¿fora mes volgut de Deu?...
¿si fos rich no'm moriria
y estaria propet teu?...
—Nò, fill meu; pobres y richs
son del bon Deu estimats;
mateix vol a tos amichs
que a ne'ls pobres desgraciats.
La mort, fill, cerca a tothom,
com ells també morirás...
¡La mort!... lo mes just del mon.
Vida ab or no comprarás!...
—Donchs, aixís, mareta mia,
si morim pobres y richs!...
sols tu y la Verge Maria
terreu mos volguts amichs!...

J. CIVERA Y SORMANI

Agrahiment

PATUFET, bon PATUFET,
tu qu'ets tan aixeridet
merçes te dono formal,
puig ja estich mes alegret
de cinch mesos de malalt.

La medecina mes bona
ha sigut tu y no es pas broma,
ja que ta moral lectura,
mes que d'una criatura,
n'es feta ab lo seny d'un home.

RAMON COLOMÉ Y DOU (9 anys)

¡Sembla ahir!

L'altre dia vaig comprarne
vaig comprarne un diariet,
que m sembla molt que se'n deya
per bon nom EN PATUFET.

Vaig llegirlo y rellegirlo
y per cert me va admirar,
perque hi vaig llegi unas cosas
que molt me van agradar.

D'EN PATUFET si no m'erro
molt m'he sentit a parlar,
y fins, si mal no recordo,
un quènto m'en van contar.

En lo quènto me van dir
que un dia un bou se'l menjá,
y que sa mare'l buscava,
lo buscava sens parar.

Hasta qu'al últim un dia
al bou li va escapá un pet,
y sortí content y alegre
l'entremaliat PATUFET.

Del quènto res més ne sé,
lo únich que vos puch di
es que'l diari de que us parlo
molt m'ha agradat sempre a mi.

JAUME SEGALÉS (13 anys)

Agrahint l'oferiment, y confessant
que, com totes me son prou agradables
y no se a quina triar, he resolt ferne un
premi, que'l donaré en aquesta forma:

Premi únich

UN MOCADORET AB PUNTAS AB
UN NOM BRODAT, JUNT AB UN BONICH
PERFUMADOR

A la nena que endevini lo nom qu'hi
ha brodat.

NOTA: Lo nom se comensa ab la lletra R.

Vos dono aquesta ventatja en vista de
que ningú ha tingut l'acert d'aproparse
a la solució, a pesar de las molins cartas
que he rebut.

Admetere solucions fins lo dia 8 de
Novembre, y publicaré lo nom de la
premiada en lo número 46.

També vos recordo que aquest concurs
es sols pera nenas.

CONDICIONS

Las mateixas del número 42.

Per falta d'espai lo CORREU anirà en
lo número que ve.

ENDEVINALLAS

AB PREMI

Una amiga molt simpática que no
vol dir lo seu nom, m'ha fet present de
un mocadore, en lo quin hi ha brodat
un nom de nena pera que'n fassi entrega
a una de las mevas estimadas llegidoras.

Avis als anunciantes

Tots los senyors que tingan ga-
nas d'afavorirnos ab sos anuncis
pel **Calendari**, que's dongan pressa,
puig son molts los que han dema-
nat espai y tinch por que s'ho tin-
drán de fer a palletas. Con llicions
en la Administració, de set á vuyt
y mitja del vespre.

AUTÓMATAS NARBÓN

Lo molt graciós y aplaudit
sainete en quatre quadros: **LOS PROMESOS BURLATS**

Dilluns 31 Octubre, estreno de la magnifica obra en 7 quadros de gran espectacle

EL SEÑOR DON JUAN TENORIO

Decorat nou de Moragas y Alarín

Sessions a las 5 y 6 de la tarda y 9, 10 y 11 de la nit

Camisería y Corbatería

✱ DE ✱

Jaume Sans

Boquería, 32

BARCELONA

● ● Especialitat en las camisas a mida ● ●

Als nens y nenas que comprin en la Casa, se'ls obsequiará
ab una artística postal

Agustí Costa Grande

Cirurgiá Dentista

CASP, 34, 1.er, 2.^a

(Devant dels PP. Jesuitas)

Los mellors, més moderns
y econòmichs retratos
s'obtenen en la acreditada

FOTOGRAFIA

HISPANIA a Pelayo, 50, pral.

Director: Joseph Banús

TREBALLS PERA'LS AFICIONATS

M. y A. ARAGONÉS

Construcció per encàrrech
de Joyas en or y plata

JOCHS COMPLERTS, pera COLEGIAL
en **PLATA DE LLEY** desde 35 pias.

Montjuich del Bisbe, 3-baixos

30 durtas 25 Ptas.

Massatge per técnichs especialistas. Major, 15,
Gracia y Montjuich del Carme, 5 (Banys de Solé)

Imp. LA RENAIKENSA, Xucá, 13, baixos. — Barcelona

Pels de casa nostra

Gom té l'ànima tant bona
y'ls sentiments té tant grans,

als il·lustres Catalans
avuy du una humil corona.